

тъ се умложявахъ, може да се каже, страшно. Зимата бѣше извънредно мека, и, слѣдъ нѣколко вѣтрове по Марта, топлината бѣше дошла. Не може да повѣрува човѣкъ колко се стопли въздухътъ на прибѣжището, дѣто живѣяхъ. Изложенъ на цѣло кѣмъ югъ, и покритъ съ съ крушомъ, като гледамъ съ съ единъ прозорецъ върху покривътъ на Св. Марко, и той отъ крушомъ, и на когото отраженъето бѣше горѣщо, задушяхъ се. Нѣ, не е възможно човѣкъ да си помисли една толкосъ тежка горѣщина. И една подобна мжка още се умложи съ съ дожданъето на комаритъ, които ме забикаляхъ толкосъ безъ четъ, щото колкото и да ги пждяхъ съ съ сичкитъ си сили или да ги убивахъ покривахъ се отъ тѣхъ. Сичко бѣхъ напълнили, одърѣтъ, масата, столътъ, земята, стѣнитъ, таванътъ, сичко, дори и въздухътъ, който бѣше пленъ отъ тѣхъ; защото непрѣставахъ да отиватъ и да идѣтъ прѣзъ прозорецътъ съ съ едно пѣккленно пищенъе. Щипанъетата на тия насѣкоми болѣхътъ, и когато човѣкъ ги приема отъ сутрината до вечерята, и отъ вечерята до сутрината, и освѣнъ това когато трѣбува да се мжчи да имъ умали числото, не ще ли каже, нанстина, че доста страда и тѣлѣсно и душевно?

Изложенъ на едно подобно наказанъе, когато му познавамъ сичката тежина, па не можяхъ да сполучѣ да си измѣнѣжъ тѣмнищата, налиташе ме да се убѣжъ, и наврѣмени ме бѣше страхъ да не полудѣжъ. Нѣ това бѣше, благодаренъе на Бога, само минутно отчаянъе, и вѣрата продължяваше да ме поддържѣжъ.

Тя ми казуваше, че човѣкътъ трѣбува да страда, и да страда съ съ дързость; караше ме да намирамъ